

## INFORMACJE DODATKOWE I WNIOSKI

### 1. Wybrane problemy z orzecznictwa Kolegium.

#### a) sprawy z zakresu Ordynacji podatkowej

Sprawami o największym ciężarze gatunkowym w 2015r. były postępowania odwoławcze z odwołań spółek węglowych. Sprawy te dotyczyły oceny prawidłowości opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowli zlokalizowanych w podziemnych wyrobiskach górniczych.

Skomplikowany charakter tych postępowań wynika przede wszystkim z faktu, iż zagadnienie opodatkowania tych obiektów jest przedmiotem wieloletnich sporów pomiędzy podatnikami a gminami oraz rozbieżności w klasyfikacji przedmiotów zlokalizowanych w wyrobiskach do przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

W tych sprawach, w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13.09.2011r. (sygn. 33/09), zapadły orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, po wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego, które nakazywały uwzględnienie w ustaleniach sprawy kierunku wykładni dokonanej w w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz przeprowadzenie rozpraw administracyjnych oraz skorzystanie z wiedzy specjalistycznej w celu zakreślenia przedmiotu opodatkowania.

Sprawy te zatem opierają się o opinie biegłych z zakresu prawa budowlanego i zagadnień budowli górniczych, wymagają wiedzy specjalistycznej także z zakresu ustalania wartości budowli. Akta w/w spraw zawierały liczne opinie, które wymagały analizy i oceny oraz uzasadnienia ich wyboru jako podstawy do ustalenia udowodnienia okoliczności przedmiotu opodatkowania bądź wartości środków trwałych.

Ponadto, w sprawach tych wobec długo trwających postępowań wyjaśniających i nierozstrzygniętych sporów, doszło do konieczności rozważenia zasadności naliczania oprocentowania nadpłat, które powstały z powodu przyjęcia kierunku wykładni wyrażonej w wyroku Trybunału Konstytucyjnego i odjęcia kosztów drażnienia wyrobiska od podstawy opodatkowania budowli znajdujących się w podziemnych wyrobiskach górniczych.

Zgodnie z art. 78 § 3 Ordynacji podatkowej, kwestia okresu naliczenia oprocentowania nadpłat jest sporna z uwagi na odmienne poglądy organu pierwszej instancji i Strony na „przyczynienie się” organów podatkowych do długiego prowadzenia postępowania podatkowego. A w myśl powołanego przepisu jest to zasadniczy warunek do ustalenia czy nadpłaty powinny być oprocentowane od momentu ich powstania – czyli wpłaty dokonanej 4-6 lat temu, czy nie powinny być oprocentowane wcale.



Wielość spraw prowadzonych przez Kolegium w omawianym dziale i ich skomplikowany charakter dotyczył również zagadnienia prawidłowości opodatkowania podatkiem od nieruchomości budynków domów czasowych prowadzonych przez przedsiębiorców, wobec których podatnicy złożyli korekty deklaracji, zmieniając stawkę zastosowaną uprzednio dla tych budynków jako związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej na stawkę przewidzianą w art. 5 ust. 1 pkt 2d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, dla budynków lub ich części „związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń”.

Spór pojawił się w związku z poglądem podatników, iż prowadzenie turnusów rehabilitacyjnych wobec gości i zlecanie zabiegów rehabilitacyjnych przez zatrudnionych lekarzy i wykonywanych przez rehabilitantów powoduje zajęcie i związane nieruchomości budynkowych w całości z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, czyli nie tylko gabinetów i pomieszczeń niezbędnych do ich prowadzenia, lecz także pokoi hotelowych oraz pomieszczeń wspólnego użytku (kawiarnia, stołówka, itp.). Zakres ustalenia „zajęcia” i „związania” konkretnych pomieszczeń z udzielaniem świadczeń zdrowotnych i analiza czy tego typu działania stanowią świadczenia zdrowotne były głównymi przedmiotami wskazanych postępowań podatkowych.

Liczna ilość spraw o skomplikowanym charakterze dotyczyła także opodatkowania kabli w kanalizacjach teletechnicznych czy światłowodowych. Zaznaczyły się bowiem dwie zasadnicze acz zupełnie rozbieżne linie orzecznicze w zakresie wykładni przepisu art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 3 ustawy Prawo budowlane. Zgodnie z jedną nie ma znaczenia kto jest właścicielem kabli a kto jest właścicielem kanalizacji – wówczas każdy płaci podatek od swoich przedmiotów opodatkowania. Zgodnie z drugą linią orzecniczą – właściciel kabli nie jest podatnikiem podatku od nieruchomości, jeśli kable umiejscowione są w kanalizacji należącej do innego właściciela, wówczas z ogóle nie podlegają podatkowi.

#### **b) sprawy z zakresu pomocy społecznej i świadczeń rodzinnych**

Kolegium w Bielsku- Białej zwraca uwagę na trudności w zastosowaniu art.17 ust.1 b znowelizowanej ustawy z dnia 28 listopada 2003r. o świadczeniach rodzinnych ( Dz. U. z 2015.114).

W tym zakresie należy wyjaśnić, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 października 2014r. sygn. K 38/13 Trybunał Konstytucyjny orzekł o częściowej niekonstytucyjności wprowadzenia do ustawy kryterium wieku powstania niepełnosprawności jako przesłanki uzależniającej uzyskanie świadczenia pielęgnacyjnego. Nie mniej jednak w tym wyroku w części 8 uzasadnienia Trybunał wskazał, że „Skutkiem wejścia w życie niniejszego wyroku nie jest ani uchylenie art.17 ust.1 b ustawy o świadczeniach rodzin-



nych, ani uchylene decyzji przyznających świadczenia, ani wykreowanie „prawa” do żądania świadczenia dla opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych, jeżeli niepełnosprawność podopiecznych nie powstała w okresie dzieciństwa. Trybunał orzekł ostatecznie o niekonstytucyjności jedynie części normy wynikającej z art.17 ust.1 b ustawy. Poprawienie stanu prawnego w tym zakresie należy wyłącznie do ustawodawcy, który – biorąc pod uwagę skutki społeczne rozstrzygnięć podejmowanych w badanej materii – powinien dokonać tego bez zbędnej zwłoki.

W wyroku tym Trybunał zastrzegł, że wykonanie jego należy do ustawodawcy, który ma doprowadzić do przywrócenia równego traktowania opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych. Trybunał nie przesądził także, jaki model ustalenia świadczeń dla tych opiekunów należy przyjąć.

Tutejsze Kolegium stoi na stanowisku, iż pomimo że przepis jest niekonstytucyjny należy go stosować do czasu ukazania się zmienionego przepisu przez ustawodawcę zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego.

Stanowisko Kolegium potwierdza również najnowsze orzeczenie NSA z dnia 10.02.2015r. sygn. akt 2926/14, w którym sąd wskazał: „Wyrok ten zatem, choć orzekł o niekonstytucyjności art.17 ust.1 b ustawy nie zmienił sytuacji prawnej skarżącego, musi on bowiem czekać na rozwiązania ustawowe”.

Powyższe w ocenie tutejszego Kolegium wpływa na poważne trudności w podejmowaniu decyzji.

Z kolei kwestią sporną jest art.5 ust. 4, ust.4a i ust.4 b tej ustawy. Przyznanie prawa do zasiłku rodzinnego oraz dodatków do tego zasiłku uzależnione jest od spełnienia ustalonego przez ustawodawcę kryterium dochodowego, stąd też niezwykle istotne jest prawidłowe ustalenie dochodu rodziny. Pojawiają się problemy związane z ustaleniem dochodu utraconego i uzyskanego w świetle wyżej cytowanych przepisów. Orzecznictwo sądów administracyjnych w tym zakresie nie jest jednolite. Niektóre sądy wojewódzkie w tym zakresie uważają, że skoro ustawową przesłanką do przyznania świadczenia rodzinnego jest dochód rodziny rozumiany jako miesięczny przeciętny dochód członków rodziny uzyskany w skali roku kalendarzowego, to zasada ta winna mieć zastosowanie również w przypadku uzyskania dochodu po roku kalendarzowym poprzedzającym okres zasiłkowy, a zatem w sytuacji określonej w art.5 ust.4 b ustawy, dochód ten należy liczyć w stosunku rocznym. Dochód uzyskany po roku kalendarzowym poprzedzającym okres zasiłkowy według orzecznictwa sądowego powinien być więc doliczony do dochodu za rok poprzedni, a całość podzielona przez 12 miesięcy i przez liczbę członków rodziny.

Zdaniem tutejszego Kolegium z literalnego brzmienia zapisu art. 5 ust. 4b nie wynika, aby uzyskany dochód po roku kalendarzowym dzielić przez 12 miesięcy. Kwestia ta powinna być doprecyzowana przez ustawodawcę.

Ustawa z dnia 15 maja 2015r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (Dz. U z 2015r. poz.995) weszła w życie 1 stycznia 2016r.

Przepis przejściowy (art.2 tej ustawy) stanowi, że w sprawach o świadczenia rodzinne, do których prawo powstało przed dniem wejścia w życie niniejszej



ustawy do ustalania prawa do świadczeń rodzinnych za ten okres stosuje się przepisy dotychczasowe.

Należy zauważyć, iż brak jest definicji „za ten okres, .W tej sytuacji ustawodawca powinien doprecyzować ten przepis.

Zwrócić należy ponadto uwagę na sporną kwestię, która wynika z przepisów ustawy z dnia 7 września 2007r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2015r. poz.859 ze zm.). Jeżeli bowiem dłużnik alimentacyjny spełnia kryteria określone w art.5 ust.3 ustawy, a nie wywiązuje się z płatności w ciągu 6-ciu miesięcy, to czy należy uznać go za dłużnika alimentacyjnego za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych i wszczynać postępowanie. Orzecznictwo sądowe stanowi w tym zakresie, iż przesłanki z art. 5 ust. 3 i 3a muszą być spełnione łącznie.

Zdaniem tutejszego Kolegium, jeżeli dłużnik alimentacyjny spełnił kryteria określone w art. 5 ust. 3 w/w ustawy, a jednocześnie nie spełnił kryterium określonego w ust. 3a, czyli nie wywiązał się z płacenia przynajmniej 50% zasądzonych alimentów przez okres ostatnich 6 miesięcy (np. płacił comiesięcznie, ale w kwocie innej niż wyznaczona) to w ocenie Kolegium nie można takiej osoby uznać za dłużnika alimentacyjnego uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych i wszczynać postępowania. W tej sytuacji należy wydać decyzję o uchyleniu i umorzeniu postępowania jako bezprzedmiotowego.

### **c) sprawy z zakresu prawa geodezyjnego i kartograficznego oraz aktualizacji opłat za użytkowanie wieczyste**

W tutejszym Kolegium pojawia się problem związany z ustalaniem kosztów postępowania rozgraniczeniowego.

Podstawę rozstrzygania o kosztach postępowania rozgraniczeniowego stanowi przepis art. 262 § 1 pkt 2 k.p.a. Zgodnie z art. 262 § 1 k.p.a. stroną obciążają te koszty postępowania, które wynikły z jej winy (pkt 1), a także zostały poniesione w interesie lub na żądanie strony, a nie wynikają z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie (pkt 2). Do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art 56, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych (art. 263 § 1 k.p.a.). Ustalenie wysokości kosztów postępowania następuje w drodze postanowienia, wydanego przez organ administracji publicznej jednocześnie z wydaniem decyzji. W postanowieniu tym organ określa także osoby zobowiązane do poniesienia kosztów oraz termin i sposób ich uiszczenia (art. 264 § I k.p.a.). Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 11 grudnia 2006 r., Sygn. akt I OPS 5/06 wyraził pogląd, że organ administracji publicznej, orzekając na podstawie przepisu art. 262 § 1 pkt 2 k.p.a. o kosztach postępowania rozgraniczeniowego, może - uwzględniając normę art. 152 kc - obciążyć kosztami rozgraniczenia nieruchomości strony będące właścicielami sąsiadujących nieruchomości, a nie tylko stronę, która żądała wszczęcia postępowania. Uzasadniając takie



stanowisko, NSA wskazał, że instytucja rozgraniczenia nieruchomości uregulowana została w dwóch aktach prawnych: ustawie - Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz kodeksie cywilnym. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że konsekwentnie należy przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym ma zastosowanie norma materialnoprawna wynikająca z przepisu art. 152 k.c., stanowiąca, że właściciele gruntów sąsiadujących koszty rozgraniczenia ponoszą po połowie. NSA w uchwale, jak również obecne orzecznictwo sądowe, nie wskazuje jednak jak ustalać wysokość kosztów postępowania rozgraniczeniowego. W ocenie Kolegium przy ustalaniu wysokości kosztów postępowania rozgraniczeniowego należy uwzględniać punkty graniczne oraz długość granic pomiędzy właścicielami poszczególnych nieruchomości. W tej sytuacji ustawodawca powinien doprecyzować w/w przepisy.

Sprawą o spornym charakterze jest również techniczna forma zawarcia ugody w sprawie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego tj. kwestia jej podpisu. Doktryna wskazuje, iż ze względu na kolegialny tryb rozpatrywania spraw przez SKO (art. 18 ust 1 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych) pod treścią ugody podpis składają wszyscy członkowie składu powołanego do rozpatrzenia danej sprawy. Tymczasem przepis art. 79 ust 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami odsyła do stosowania przepisów kpa, gdzie zgodnie z art. 117 § 2 ugodę podpisuje pracownik organu administracji publicznej upoważniony do sporządzenia ugody. W ocenie Kolegium kwestia ta wymaga doprecyzowania przepisów w tym zakresie.

#### **d) sprawy z zakresu gospodarowania odpadami**

W praktyce orzeczniczej tutejszego Kolegium w 2015r., na tle poniżej przedstawionego stanu faktycznego, pojawił się problem ze stosowaniem 6o i 6q ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2013r., poz. 1399 z późn zm.).

Organ I instancji działając na podstawie art.6o i 6q ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ( dalej: u.c.p.g.), art. 21 § 1 pkt 1 i § 3, art. 47 § 3 i art. 53 §1,§3,§4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa oraz aktu prawa miejscowego – uchwały Rady Miejskiej w Bielsku-Białej określił stronie – Spółdzielni Mieszkaniowej wysokość zobowiązania z tytułu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości będących w jej władaniu za wyszczególnione w decyzji miesiące.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji stwierdził , że prowadzone postępowanie wykazało, iż strona pomimo zadeklarowania, że odpady komunalne będą zbierane selektywnie nie wywiązywała się z tego obowiązku w okresie objętym decyzją, stąd też należało ustalić wyższą wysokość zobowiązania z tytułu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za powyższy okres.

Organ I instancji opierając się na zdjęciach i raportach przekazanych przez firmę wywozową działając na podstawie powyższego przepisu Ordynacji zakwestionował wysokość opłaty z tytułu gospodarowania odpadami komunalnymi za wyszczególnione miesiące stwierdzając, że w tych okresach w



związku ze stwierdzonymi przypadkami niesegregowania odpadów nie mogła zostać zastosowana preferencyjna stawka opłaty i wydał decyzję na podstawie art. 60 u.c.p.g. określając wysokość tej opłaty.

Ustawodawca w art. 60 u.c.p.g. przyznał wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) istotne uprawnienie w sytuacji, gdy deklaracja nie została złożona albo występują uzasadnione wątpliwości co do danych w niej zawartych. W takiej sytuacji wójt będzie mógł, w drodze decyzji, określić wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, biorąc pod uwagę uzasadnione szacunki, w tym średnią ilość odpadów komunalnych powstających na nieruchomościach o podobnym charakterze.

Na tle powyższego stanu faktycznego pojawiła się wątpliwość czy pojęcie „uzasadnione wątpliwości” użyte w art. 6 o omawianej ustawy mogą dotyczyć zdarzeń czy też okoliczności faktycznych, które miały miejsce po złożeniu deklaracji i które miały polegać w rozpatrywanych sprawach na niesegregowaniu odpadów.

Zauważyć należy wprawdzie, że w sprawach wymiaru opłat zastosowanie niższych stawek jest rodzajem preferencji podatkowej. Zamiar skorzystania z tej preferencji właściciel nieruchomości powinien ujawnić w deklaracji, która jest dowodem na segregację odpadów. Zatem w sytuacji, gdy podmiot deklaruje, że odpady będą zbierane selektywnie, a następnie nie realizuje bądź w sposób wybiórczy realizuje ten obowiązek, do którego wypełniania zobowiązał się w deklaracji, to czy taki stan faktyczny wyczerpuje znamiona art. 60 u.c.p.g. ?

Spółdzielnie mieszkaniowe (problem dotyczył prawie wszystkich spółdzielni na terenie miasta Bielska-Biała) wnoszące odwołania od powyższych decyzji zarzuciły organowi I instancji naruszenie prawa materialnego, tj. art. 60 u.c.p.g. poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten ma zastosowanie w sytuacji gdy na nieruchomości doszło do nieselektywnej zbiórki odpadów, podczas gdy z treści tego przepisu wynika, że dotyczy on sytuacji niezłożenia deklaracji lub uzasadnionych wątpliwości co do danych w niej zawartych. W ocenie strony w niniejszej sprawie nie ma uzasadnionych wątpliwości co do danych zawartych w deklaracji ponieważ spółdzielnie złożyły deklaracje, w których podały, iż odpady gromadzone będą selektywnie i w tym zakresie nie dokonywały zmian w złożonych deklaracjach.

Wątpliwości co do tego czy niedokładna segregacja odpadów wypełnia znamiona „uzasadnionych wątpliwości”, o których mowa w art. 60 dodatkowo pogłębiał fakt uchylenia z dniem 21.08.2013r. przepisu 6p u.c.p.g. w brzmieniu : „W razie stwierdzenia, że właściciel nieruchomości nie uiścił opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi albo uiścił ją w wysokości niższej od należnej, wójt, burmistrz lub prezydent miasta określa, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.”).

W opisaney sprawie tut. Kolegium stanęło na stanowisku iż „uzasadniona wątpliwość” oznacza wątpliwość uzasadnioną obiektywnymi okolicz-



nościami. A zatem takimi, które są jednoznaczne i łatwe do ustalenia na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Są to okoliczności, które bezspornie wskazują na zaistniały stan rzeczy, pozostający w sprzeczności z tym, co zostało uprzednio zadeklarowane w złożonych dokumentach. Przy czym nie we wszystkich rozpatrywanych sprawach materiał dowodowy bezspornie wskazywał na niesegregowanie odpadów. Trudno bowiem uznać za nieselektywne gromadzenie odpadów incydentalny fakt obecności plastikowej butelki raz w miesiącu w pojemniku na odpady mokre. Materiał dowodowy w postaci raportów firmy wywożącej śmieci również należało analizować dokładnie ponieważ w raportach zdarzały się nieścisłości co do ilości incydentów zmieszania odpadów.

Jednoznaczne stwierdzenie zbierania odpadów w sposób nieselektywny (zmieszany), przy zadeklarowaniu selektywnego ich zbierania i określeniu za ten proces opłaty preferencyjnej stanowi w wypadku bezspornego stwierdzenia nieselektywnej zbiórki odpadów kilka razy w miesiącu "uzasadnioną wątpliwość" co do danych zawartych w deklaracji i stanowi podstawę do wydania decyzji na podstawie tego przepisu zwłaszcza w sytuacji, gdy w obecnym stanie prawnym, nie obowiązuje już art. 6p u.c.p.g.

W omawianym przepisie ustawodawca posługując się sformułowaniem „uzasadnione wątpliwości” nakazuje bowiem tylko uprawdopodobnić istnienie wątpliwości co do danych zawartych w deklaracji.

Tym samym organ jednostki samorządu terytorialnego jest zdeterminowany normą określoną w art. 6o ust. 1 u.c.p.g. do wydania decyzji wymiarowej. Wyrażnego zaznaczenia wymaga w tym miejscu konstrukcja ww. przepisu, który nie pozostawia organowi administracji publicznej luzu decyzyjnego. Organ ten jest związany treścią materialnoprawnej przesłanki nakazującej wydanie decyzji wymiarowej w zakresie opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

## **2. Terminowość załatwiania spraw.**

Bieżący monitoring terminów załatwienia spraw oraz wprowadzone odpowiednie procedury pozwalają przyjąć, iż sprawy załatwiane są zasadniczo w terminie, a sporadyczne trudności pojawiały się tylko w przypadkach losowych związanych z dłuższą usprawiedliwioną nieobecnością członka sprawozdawcy, bądź też okresowym wpływem dużej ilości spraw. Dodać także trzeba, iż w wyjątkowych sytuacjach podyktowanych okolicznościami sprawy korzystano z czynności procesowej określonej w art. 36 kpa.

## **3. Informacja dotycząca skarg kasacyjnych.**

Tutejsze Kolegium nie składało w 2015r. skarg kasacyjnych.

#### **4. Kontrole przeprowadzone w Kolegium.**

W okresie od dnia 19 stycznia 2015r. do dnia 6 marca 2015r. przeprowadzona została kontrola przez przedstawiciela Najwyższej Izby Kontroli w zakresie wykonania przez tutejsze Kolegium budżetu państwa w 2014r. W wystąpieniu pokontrolnym NIK pozytywnie oceniła działalność tutejszego Kolegium w powyższym zakresie.

#### **5. Postanowienia sygnalizacyjne.**

W 2015r. Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku-Białej nie wydawał żadnych postanowień sygnalizacyjnych.

#### **6. Działalność pozaorzecznicza Kolegium.**

W 2015r. pracownicy Biura tutejszego Kolegium brali udział w szkoleniach z zakresu polityki bezpieczeństwa informacji i ochrony danych osobowych, ubezpieczeń społecznych i zasiłków oraz zarządzania dokumentacją współczesną w ramach archiwum zakładowego. Ponadto pracownik pełniący funkcję ABI uzyskał certyfikat potwierdzający kompetencje audytora wewnętrznego systemu zarządzania bezpieczeństwem informacji.

Z kolei członkowie Kolegium uczestniczyli w kursach i konferencjach dotyczących problematyki dostępu do informacji publicznej oraz podatków i opłat lokalnych.

W 2015r. Prezes Kolegium brał udział w organizowanych przez KRSKO posiedzeniach Zgromadzenia Ogólnego KRSKO, konferencji naukowej „25 lat samorządowych kolegiów odwoławczych w służbie obywatelowi” w Krakowie w dniach 2-3 marca 2015r., a ponadto wraz z członkami etatowymi Kolegium w konferencji szkoleniowej w Rowach w dniach 27-29 maja 2015r.

#### **7. Wykonanie budżetu.**

Zgodnie z ustawą budżetową na 2015r. budżet Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku-Białej wyniósł 2.350.000 zł. Decyzjami Ministra Finansów, na wniosek Prezesa Kolegium, został on zwiększony o kwotę 221.208 zł do wysokości 2.571.208 zł.

Otrzymane z rezerwy celowej środki były przeznaczone na :

- podwyżki wynagrodzenia dla pracowników biura wraz z pochodnymi w kwocie 76.243 zł,
- koszty postępowania sądowego w wysokości 73.965 zł,
- pokrycie wydatków bieżących w wysokości 17.400zł,
- wynagrodzenie dla członków pozaetatowych w kwocie 3.000 zł,
- wydatki inwestycyjne w wysokości 50.600 zł.

Wykonanie planu po zmianach w 2015r. wyniosło 2.566.436,88 zł